

Виходячи з вищевикладеного, можна зробити висновок, що аналогія — один з найбільш поширених способів подолання прогалин у праві та законі. Застосування інституту аналогії повинно бути спрямовано на реалізацію права, дотримання принципів правового регулювання. Адже аналогія не застосовується механічно та повинна спиратися на загальні принципи, які виступають методами формування права.

Список використаних джерел

1. Сырых В. М. Теория государства и права: Учеб. для вузов. 5-е изд. – М., 2006. – Ст. 704.
2. Фидаров. В. В. О допустимости использования института аналогии закона и аналогии права в различных формах реализации // Юридическое образование и наука. – Тамбов, 2009. – Ст. 23.
3. Weinreb Lloyd. Legal Reason. The use of analogy in legal argument. – Cambridge University Press, 2005. – 194 p.

СТЕПАНЕНКО І. Є.

Національний університет «Одеська юридична академія»,
аспірант кафедри господарського права та процесу

ЩОДО МОМЕНТУ НАБУТТЯ ПОВНОВАЖЕНЬ АРБИТРАЖНОГО КЕРУЮЧОГО ЯК КЕРІВНИКА БОРЖНИКА

Ключовим та відправним моментом проведення процедури банкрутства є призначення господарським судом арбітражного керуючого до виконання обов'язків розпорядника майна, керуючого санацією чи ліквідатора, що впливає на ключові фактори проведення процедур, такі як строки та забезпечення обсягу і можливостей реалізації арбітражним керуючим прав керівника боржника.

У статті відображено питання реалізації законодавчої норми щодо моменту набуття арбітражним керуючим повноважень керівника підприємства-банкрута, пов'язаного з виключенням із Закону України «Про відновлення платоспроможності боржника або визнання його банкрутом» (при викладенні його у новій редакції «19» січня 2013 року, далі за текстом — Закон України) положення про його пріоритетність перед над іншими нормативними актами, включаючи положення Господарського процесуального кодексу України (далі за текстом — ГПК України).

Для теоретичної основи роботи використані праці вчених та правників таких як Подцерковного О. П., Полякова Б. М., Пригуза П. Д., Примака А. С., Талана Л. Г., Хорунжого Ю. А. Використано методи дослідження такі як метод аналізу, системний та порівняльно-правовий.

Положенням ч. 2 ст. 4 Закону України «Про відновлення платоспроможності боржника або визнання його банкрутом» передбачено, що з моменту винесення ухвали (постанови) про призначення арбітражного керуючого (розпорядника майна, керуючого санацією, ліквідатора) до моменту припинення здійснення ним повноважень прирівнюється до службової особи підприємства — боржника [2]. В різних процедурах банкрутства, арбітражні керуючі наділені різними повноваженнями, і в кожній процедурі банкрутства вони наділяються цими повноваженнями як службова особа [3, ст. 13].

Зазначена законодавча норма є нормою імперативного характеру із визначенням чіткого моменту початку виконання арбітражним керуючим обов'язків розпорядника майна, керуючого санацією чи ліквідатора як службова особа боржника, а саме з «моментом винесення ухвали».

До 2014 року Закон України визначав про пріоритетність його положень над іншими законодавчими актами України, і оскарження ухвали про призначення арбітражного керуючого не перешкоджало виконанню його професійних обов'язків.

Після виключення норми про пріоритетність Закону України керівник, орган уповноважений управляти майном боржника, інші підприємства, організації чи установи, не виконують резолютивної частини судового рішення щодо передачі арбітражному керуючому прав керівника, документації та майна боржника, здійснення реєстраційних дій з переоформлення/закриття рахунків боржника у фінансових установах, вчинення інших дій передбачених законодавством, мотивуючи оскарження ухвали про призначення в порядку ст. 85 ГПК України.

Відповідно до ст. 102 ГПК України апеляційна скарга на рішення місцевого господарського суду розглядається у двомісячний строк з дня постановлення ухвали про прийняття апеляційної скарги до провадження [1].

Отже, у разі оскарження ухвали господарського суду про призначення арбітражного керуючого, з розрізу положень ГПК України, остаттій не має права приступити до реалізації своїх прав та обов'язків до моменту розгляду справи апеляційним господарським судом та належно провести процедуру банкрутства у якості керівника боржника понад 2 місяців.

В даному випадку відбувається конкуренція спеціальних і загальних норм права. Доктор юридичних наук, професор О. П. Подцерковний розглядав питання виявлення та вирішення конкуренції загальних та спеціальних норм, зауваживши «якщо встановити пріоритетність норм ГПК перед нормами цього Закону, то останній, побудований на відмінних від ГПК механізмах, взагалі не може застосовуватися» [4, ст. 37].

Враховуючи те, що за своєю сутністю норми Закону України є спеціальними, регулюють специфічну сферу господарських відносин, можливо зробити висновок, щодо пріоритетності норм Закону України

«Про відновлення платоспроможності боржника або визнання його банкрутом» перед нормами Господарського процесуального кодексу України. Доведено, що арбітражний керуючий зобов'язаний негайно приступити до виконання своїх прав та обов'язків як керівник боржника після проголошення ухвали господарського суду про призначення арбітражного керуючого. Оскарження вищевказаної ухвали у порядку передбаченому ГПК України не звільняє арбітражного керуючого, керівника, органу уповноваженого управляти майном боржника, інших підприємств, організацій чи установ щодо невиконання даного рішення суду.

Список використаних джерел

1. Господарський процесуальний кодекс: Закон України від 06.11.1991 р. № 1798 // Відомості Верховної Ради України. – 1992 р. – № 6. – ст. 56
2. Про впровадження змін до Закону України «Про відновлення платоспроможності боржника або визнання його банкрутом»: Закон України від 22.12.2011 р. // Голос України від 18.01.2012
3. Талан Л. Г.: Арбітражний керуючий, його статус і повноваження у різних процедурах справи про банкрутство відповідно до Закону України «Про відновлення платоспроможності боржника або визнання його банкрутом» в редакції від 22 грудня 2011 р. // Науково-практичний юридичний журнал. К., 2013 № 7/8 с. 7 18
4. Подцерковний О. П. Загальні та спеціальні норми: проблеми вирішення та виявлення конкуренції / О. П. Подцерковний // Вісник господарського судочинства. 2009. № 6. С 37

БАРАБАШ Т. А.

Міжнародний гуманітарний університет,
здобувач кафедри теорії і історії держави і права, адвокат

ВІДМІННОСТІ МІЖ ПРАВОМ ТА МЕДІАЦІЄЮ

Медіація — це процес, в якому ведеться робота над вирішенням конфлікту, а не застосовується лише визначена юридична можливість вирішення конфлікту. Рішення, які знайдено в процесі медіації, розробляються сторонами, вони обумовлені потребами сторін і спрямовані на майбутнє. На відміну від суду, під час медіації дуже важливу роль можуть відігравати обставини та позиції, які не мають жодного правового підґрунтя. У судовому процесі виключно суддя має право на прийняття рішення, а сторони несуть обов'язок доказування. Медіатор є неупередженим, забезпечує поновлення здібності домовлятися у сторін конфлікту, структурує конфлікт, проводить сторони через переговори